085| Μεθ’ ὑμῶν Εἰμι, ὅταν δὲ μεθ’ ὑμῶν Εἰμι οὐδεὶς καθ’ ὑμῶν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/085-μεθ-ὑμῶν-εἰμι-ὅταν-δὲ-μεθ-ὑμῶν/

Πάντες γὰρ οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ὑποκύψουσι πρὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν καὶ τὸ Φῶς τὸ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπορευόμενον καταυγάσῃ καὶ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν. Τὸ ἄγος τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ὑμῶν ἐπικαθήμενον θέλει καταπέσει καὶ οἱ συλλέγοντες αὐτὸ ἀπ’ Ἐμοῦ ἀποστραφήσονται. Τὴν Ἀλήθειαν ὡς ἐγκόλπιον ὑμῶν ἔχοντες καὶ ταύτην ὡς κέντρον τῶν ἐνασχολήσεων ὑμῶν ἔχοντες οὐδὲν φοβηθῆτε. Πᾶν τὸ ἐκ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν παρεμβαλλόμενον πρόσκομμα καταπεσεῖται καὶ ἐν μέσῳ τῶν κρημνῶν, εἰς οὓς αἱ ὑπ’ αὐτῶν προτροπαὶ ἤθελον ἀγάγει ὑμᾶς, ἀνεγερθήσεται σανὶς σωτηρίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπροσκόπτως βασίζοντες θέλετε διαπεραιωθῇ ἀκινδύνως καὶ ἀβλαβῶς δι’ αὐτῶν.

Ἀλλ’ ἵνα μηδένα κίνδυνον φοβῆσθε, ἵνα τῶν πάντων κατανικάτε, ἀνάγκη ἵνα ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τὴν πρὸς Ἐμὲ πίστιν ἀκλόνητον καὶ ἀδιάρρηκτον στηρίξητε. Ὅταν ἡ πρὸς Ἐμὲ πίστις ἐπὶ στερεῶν βάσεων στηριχθῇ, ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλον ἡ Πνευματική Μου Ὑπόστασις βασιλεύσῃ, τότε ὑπὸ τῆς Δυνάμεώς Μου φερόμενοι πρὸς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τῆς πνευματικῆς ἀνελίξεως, **θέλετε ὠφθῇ τὴν ἐξ Ἐμοῦ ἐκπηγάζουσα Ἀλήθειαν καὶ πρὸς ὑμᾶς ἐκπορευομένην, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑμῶν τῶν πνευματικῶν, οἵτινες διανοιγόμενοι θέλουσι διακρίνει ταύτην ὑπὸ τὸ Ἅπλετον Φῶς Αὐτῆς.** Μὴν κύπτετε νῦν τὸν αὐχένα ἐν τῇ τοῦ κόσμου ἀσταθείᾳ καὶ μεταστροφῇ, ἀλλὰ μεταρσιούμενοι ὑπὲρ τὴν ὑλικὴν τῆς ἐπιφανείας τῶν πραγμάτων κατάστασιν προσπαθήσατε ἐν πνεύματι διαυγῇ νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν θέσιν ὑμῶν πρὸς αὐτήν.

Οὐδόλως μὴν προσπαθεῖτε ν’ ἀνέλθητε διὰ τῶν ἰδίων ὑμῶν δυνάμεων, διὰ τῆς ἀτομικῆς σας καὶ μόνον θελήσεως καὶ προσπαθείας πρὸς τὰ ἄνω, **ἀλλὰ ἐπικαλεῖσθε Ἐμὲ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, ἵνα ὑποβαστάσω ὑμᾶς καὶ ἀνέλθετε. Ἂν τὰ βήματα ὑμῶν χωλαίνουσι ἔχετε Ἐμὲ ὡς βακτηρίαν. Ἂν αἱ χεῖρες ὑμῶν ἀτονοῦσιν ἔχετε Ἐμὲ ὡς στήριγμα. Ἂν αἱ δυνάμεις ὑμῶν χαλαροῦνται ἔχετε Ἐμὲ ὡς κίνητρον καὶ ὡς Δύναμιν οὐδόλως ἀτονοῦσαν, ἀλλὰ πάντοτε στερρῶς ὑποβαστάζουσαν ὑμᾶς. Ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν ἐπισκοτίζωνται, ζητήσατε παρ’ Ἐμοῦ τὴν διαφώτισιν, ἵνα ἐκ τοῦ Φωτός, ὃ εἰς ὑμᾶς παρασχῶ ὀφθῆτε τὴν ὁδὸν εἰς ἣν εὑρίσκεσθε καὶ σᾶς ὁδηγήσω διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀτραποῦ. Ἂν ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπλανήθη καὶ ἐν τοῖς ἐγκοσμίοις κυλισθεῖσα ἀδρανεῖ, ἡ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπορευομένη Ἀλήθεια**

εἶναι ἱκανὴ ἵνα ὑποδείξῃ αὐτῇ τὸ ὀρθὸν καὶ ἵνα παρέξῃ αὐτῇ τὴν δυνατὴν ἐνίσχυσιν πρὸς ἐξιλασμὸν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῆς.

Ἀλλά ἵνα πάντα ταῦτα γενήσονται, ἵνα ὡς ἐγκόλπιον Ἐμὲ ἔχητε, ἵνα ἐν παντὶ καὶ πάντοτε Ἐμὲ ὡς ὁδηγὸν ἔχητε, **ἀνάγκη ἵνα πρός Με ὑποταχθῆτε ἐν ἀπολύτῳ πίστει καὶ πεποιθήσει. Ὅταν Ἐμὲ ἔχετε ὁδηγὸν οὐδενὸς ἄλλου ὁδηγοῦ τὴν ἀνάγκην ἔξητε.** Ὡς Ἐγὼ μὲν κατέχω τὴν Ἀληθῆ ὁδὸν ὑποτάσσω καὶ κατευθύνω ὑμᾶς ἀσφαλῶς δι’ αὐτῆς πρὸς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου καὶ τοῦ προορισμοῦ ὑμῶν, σεῖς δὲ διὰ τῆς Ἐνισχύσεώς Μου καθαρῶς διακρίνοντες καὶ γνωρίζοντες τὴν διανυθεῖσαν ἀπόστασιν καὶ τὸ πρὸ ὑμῶν φωτιζόμενον διάστημα ὑπ’ Ἐμοῦ ὡς φάρον ἔχοντες ὁδηγὸν τῆς ἀτομικότητος ὑμῶν καταστῆτε καὶ μόνοι καθοδηγηθῆτε.

Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους. Τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τοῦ προορισμοῦ ὑμῶν. Μὴν ὑποκύψητε ποτὲ πρὸ τοῦ ἄλλου κόσμου καὶ μὴν ἐνστερνισθῆτε τὰς ἰδέας καὶ ἀρχὰς αὐτοῦ ὡς προϋπόθεσιν ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου ὑμῶν. Θέσατε ὡς βάσιν τῆς προόδου ὑμῶν πᾶν ὅ,τι ἐξ Ἐμοῦ βαθμιαίως θέλετε διδαχθεῖ. Μὴν ἐξέλθητε τῶν ὁρίων τῶν κατευθύνσεων εἰς ἃς θέλω κατευθύνει ὑμᾶς. Ὡς σκοπὸν δὲ ὑμῶν ἀπαράγραπτον καὶ ἀναλλοίωτον καὶ διαρκῆ ἔχετε πάντοτε **τὴν βελτίωσιν ὑμῶν, τὴν πρόοδον, τὴν ἀναγωγὴν ὑμῶν εἰς ὑψηλότερα πνευματικὰ ἐπίπεδα.**

Ὁσάκις αἱ ὑλικαὶ ὑμῶν ἀσχολίαι, ὁσάκις αἱ κοινωνικαῖ ὑμῶν ὑποχρεώσεις, ὁσάκις αἱ ὑλικαὶ ὑμῶν ἀνάγκαι ἐπιτακτικῶς προσβάλλουσιν ὑμᾶς ἐν τῷ δρόμῳ τῆς πορείας ὑμῶν, μὴν ἐγκαταλειφθῆτε μετέωροι καὶ ἀσταθεῖς μὴν ὑποχωρήσητε ποσῶς, μὴ διασαλεύσητε τὴν ἐπελθοῦσαν καὶ συντελεσθεῖσαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο βελτίωσιν, ἀλλὰ συγκεντρούμενοι ἐν ἑαυτοῖς **ἀλλήλων τὰ βάρη καὶ τὰς ὑποχρεώσεις πρός Με βαστάζοντες προσπαθήσατε νὰ ἐξέλθητε τῶν δοκιμασιῶν ὑμῶν ἀλώβητοι καὶ τελείως εἰ δυνατὸν ἀνέπαφοι.** Ἐπικαλούμενοί Με δὲ καὶ Ἐμὲ ὡς ὁδηγὸν ἔχοντες ὑπὸ τῆς πρὸς Ἐμὲ πίστεως ὁπλιζόμενοι, ἀκολουθήσατε τὴν ὁδὸν ὑμῶν ἐγκαρτεροῦντες καὶ ἀναμένοντες ἐν πλήρει πεποιθήσει τῆς ἐλπίδος ὑμῶν, τὴν ἀμοιβήν.

Ἂν ὅμως ἀπ’ Ἐμοῦ ἀπομακρυνθῆτε, ἂν ἐν τῇ πίστει ὑμῶν ταύτῃ ὑποχωρήσητε, ἂν οὐδόλως τὰς ὑπαγορεύσεις Μου τηρήσητε, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι οὐδὲν πρός τε ἑαυτοὺς καὶ τοὺς πλησίον ὑμῶν καλὸν φέρητε, **μᾶλλον δὲ καὶ τῆς δοκιμασίας ὑμῶν τὴν παράτασιν καὶ τῶν δεινῶν ὑμῶν τὴν ἐπαύξησιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν ἐπισύρητε.**

Ἀναμετρήσατε τὸ παρελθὸν ὑμῶν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει καὶ ἐν πλήρει αὐτοῦ ἐπισκοπήσει. Ἐν μέσῳ τῶν ἀσταθῶν ὑμῶν ἐπιδιώξεων, ἐν μέσῳ τῶν κλυδωνισμῶν ὑμῶν, ἐν μέσῳ τῶν καταφερομένων καθ’ ὑμῶν πληγμάτων ἐν εἴδει δοκιμασίας καὶ ἀνανήψεως, πότε ᾐσθάνθητε ἑαυτοὺς ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν περισσοτέραν γαλήνην ἀντικρύζοντες τὴν σανίδα τῆς σωτηρίας ἐν μέσῳ κυκλῶνος καὶ θυέλλης; Ὁσάκις ἀναβλέψατε πρός με εἴδατε ἀπὸ μακρόθεν

ἐπερχομένην ἀπὸ τοῦ Ἀπείρου καὶ ἀγνώστου τὰς ἐσχατιὰς **μίαν Ἀκτῖνα, ἥτις διεφώτιζε τὴν ψυχὴν ὑμῶν καὶ διέχεε ἐν τοῖς διαλογισμοῖς ὑμῶν τὴν ποθητὴν γαλήνην, ἐνῶ διὰ τῆς ἀνατελούσης καὶ κραταιουμένης ἐν αὐτῇ ἐλπίδος ἐνεστάλαζεν ὡς παρήγορον Νάμα τὴν πρὸς τὸ Θεῖον Φῶς ἄνοδον.**

Ἀληθῶς ἐν μέσῳ ὑμῶν ὑπάρχει πάντοτε μία Ἀκτίς ἐκ τοῦ Φωτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον συνδέει τὴν πνευματικὴν ὑμῶν ὑπόστασιν πρὸς τὸν Θεόν. Ἐὰν κατορθώσητε νὰ τελειοποιήσητε τὰ ὄργανα ὑμῶν ἵνα προσδεχθῆτε ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν τὴν ἀκτινοβολίαν περισσοτέρων ἀκτίνων, τότε θέλετε κατίδει τὴν ἐξ Αὐτοῦ ἐκπορευομένην Ἀλήθειαν, ἐνισχυομένην μὲ τὴν ἀνάλογον ἐπαύξησιν αὐτῶν. Ἀνέλθετε δι’ αὐτῆς **πρὸς τὴν Ἑστίαν τοῦ Φωτός.**

21/4/1932